

Udtrykket »fast driftssted« omfatter efter stk. 2 især et sted, hvorfra et foretagende ledes, en filial, et kontor, en fabrik, et værksted eller en mine, olie- eller gaskilde eller andet sted, hvorfra naturforekomster udvindes. I stk. 3 er det bestemt, at et bygnings- anlægs- eller installationsarbejde eller tilsynsførende virksomhed i forbindelse hermed danner fast driftssted, hvis arbejdet eller virksomheden varer mere end 6 måneder. Bestemmelsen afviger fra OECD-modellen, dels ved at den også omfatter tilsynsførende virksomhed, dels ved at perioden er på 6 måneder mod OECD-modellens 12 måneder. Danmark har i en række overenskomster accepteret tilsvarende bestemmelser. Stk. 4 fastslår, at opretholdelse af forskellige hjælpefunktioner i sig selv ikke danner fast driftssted, mens stk. 5 og 7 behandler spørgsmålet om virksomhed udøvet gennem en agent i kildestaten. Princippet er, at virksomhed udøvet gennem en uafhængig repræsentant ikke udgør fast driftssted, mens det foreligger fast driftssted, hvis repræsentanten har fuldmagt til at indgå aftaler i foretagendets navn. I stk. 6 er det fastsat, at et forsikringsforetagende i den ene stat anses for at have fast driftssted i den anden stat, hvis den opkræver præmier på den anden stats territorium mv. gennem en person, med mindre denne person er en uafhængig repræsentant. Endelig er det bestemt i stk. 8, at det forhold at et moderselskab i den ene stat har et datterselskab i den anden stat, ikke i sig selv skal medføre, at det ene selskab er et fast driftssted af det andet selskab.

Artikel 6

Indkomst af fast ejendom

Artiklen bestemmer, at når en person, der er hjemmehørende i den ene stat, ejer fast ejendom i den anden stat, kan den stat, hvor ejendommen er beliggende, beskatte indkomsten af ejendommen.

Stk. 2 definerer, hvad der nærmere skal forstås ved fast ejendom. Definitionen omfatter også en option eller tilsvarende rettighed med hensyn til fast ejendom samt rettigheder til efterforskning eller udnyttelse af naturressourcer.

Artiklen svarer til OECD-modellen, dog med en lidt udvidet definition.

Artikel 7

Fortjeneste ved erhvervsvirksomhed

Artiklen fastslår den hovedregel, at et foretagende fra den ene stat kun kan beskattes af dets fortjeneste i denne stat (bopælsstaten). Kun hvis foretagendet har virksomhed gennem et fast driftssted i den anden

stat (kildestaten), kan kildestaten beskatte den fortjeneste, der kan henføres til det faste driftssted.

Denne regel, som følger OECD-modellen, er suppleret med en regel, hvorefter kildestaten også kan beskatte et foretagende fra den anden stat, som har et fast driftssted i kildestaten, af fortjeneste ved salg af varer af samme eller tilsvarende art som de varer, der sælges gennem det faste driftssted. Kildestaten kan altså beskatte fortjeneste ved salg, selv om salget sker uafhængigt af det faste driftssted.

En sådan bestemmelse, som svarer til FN-modellen, ønskes af mange U-lande for at undgå, at udenlandske foretagender har faste driftssteder, der driver handel, men kun effektuerer ordrer af mindre betydning. Når der viser sig en ordre af betydning, effektuerer foretagendet selv ordren uden medvirken fra det faste driftssted. Såfremt dobbeltbeskatningsoverenskomsten ikke har denne regel, vil kildestaten være afskåret fra at beskatte fortjenesten ved denne ordre.

Stk. 2 – 6 indeholder bestemmelser om opgørelsen af den skattepligtige indkomst i et fast driftssted.

Stk. 7 bestemmer, at hvis et foretagendes fortjeneste omfatter indkomst, der er særskilt omfattet af andre artikler, skal denne indkomst behandles efter disse artikler.

I en protokolbestemmelse er det gjort klart, at en stat er berettiget til at beskatte indkomst fra et fast driftssted, også efter det er ophørt med at eksistere, når indkomsten er indtjent på et tidspunkt hvor det faste driftssted eksisterede, men betaling af skatten af denne indkomst først skal finde sted på et tidspunkt efter det fast driftssteds ophør.

Artikel 8

International transport

Stk. 1. fastslår, at et foretagende fra den ene stat, som driver international trafik med skibe eller luftfartøjer, kun kan beskattes af fortjenesten herved i denne stat (bopælsstaten).

Efter stk. 2 omfatter denne regel ikke fortjeneste, som et foretagende opnår ved direkte at drive andre transportmidler eller ved at yde overnatningsmuligheder.

Stk. 3 medfører, at hovedreglen i stk. 1 om at beskatingen kun kan ske i bopælsstaten, ikke alene omfatter fortjeneste ved drift af skibe og luftfartøjer i international trafik, men også fortjeneste ved brug, rådighedsstillelse eller udleje af containere, med mindre containerne udelukkende bruges til transport mellem steder i den anden stat. Herved sikres især, at danske rederiers fortjeneste ved container-